



ΕΡΑΤΩ

15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1861 — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. 5.)

— Μόνη, τέλος! ἀνέκραξε μετὰ ὑπερτάτης διαγύσεως εὐ-
τυχίας ἡ κυρία Λαμβέρτου ἀπὸ ἀνεχώρασαν καὶ οἱ τρεῖς, μόνη
τέλος! Ἐνόμισα ὅτι τὸ δαίτηνον ἐκεῖνο δὲν ἤθελε τελειώσῃ, ὅτι

ἡ ἄμαξα ἐκεῖνη δὲν θὰ διήρχετο ποτε· ἐνόμισα ὅτι δὲν ἤθελεν ἀναχωρήσει πλέον, ὅτι ἡ Ἀδελαΐς καὶ ὁ Γεράρδος δὲν ἤθελον μὲ ἀφήσει καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ὥρας δὲν ἔζησα; προσθέσεν ἀκουμβήσασα ἐπὶ τινος δένδρου διὰ νὰ στηριχθῆ, τόσον αἱ διαφοραὶ αὐταὶ συγκινήσεις τὴν εἶχον κουράσει, καὶ διὰ νὰ ἐπιτείνῃ τὸ βλέμμα της ὅσο τὸ δυνατόν μακρύτερα, ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι οἱ ἀναχωρήσαντες ἀκαταπαύστως ἀπεμακρύνοντο. Εἰς τὴν λάμψιν φανοῦ προσηλωμένου ἐπὶ τινος στύλου ἐμπεπηγμένου πλησίον αὐτῆς ἐθεώρησεν ἀπλήστως τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν της. Σχεδὸν ὀκτώ καὶ ἡμίσεια, ἐπιθύρυσεν, εἰς τὰς ὀκτώ καὶ ἡμίσειαν· μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ! Μετ' ὀλίγα λεπτά θὰ μὲ περιμένη εἰς τὴν θύραν τοῦ μικροῦ κήπου· μετ' ὀλίγα λεπτά θὰ ἦμαι πλησίον του. Ἄ! ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα τόσον νὰ τὸν ἴδω· ἔχω ἀνάγκη νὰ μοὶ ἑμιλήσῃ, νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ διὰ τῆς τόσον νεαρᾶς καὶ τόσον καταπειστικῆς φωνῆς του, νὰ μοὶ εἴπῃ ὅτι πάντα τὰ λεγόμενα ταῦτα καὶ ὑπὸ τοῦ Γεράρδου ἐπαναληφθέντα εἶναι ἐσφαλμένα, ὑπερβολικά, ψευδῆ· ἐκεῖνος καταβεβαρυσμένος ἀπὸ χρέη, ἐκεῖνος ἠφανισμένος ἕνεκα τῶν χαρτοπαιγνίων, ἐκεῖνος ἠναγκασμένος νὰ πωλήσῃ τὸν πύργον τοῦ Βλαγκμενίλ! Θὰ ἀφήσῃ λοιπὸν τὸ Βλαγκμενίλ, θ' ἀπόμακρυνθῆ, θὰ φύγῃ· καὶ ἐγὼ, τότε; ἐγὼ θὰ τὸν ἀκολουθήσω. Δυστυχῆς! ποῖον μέλλον! ὦ! ἡ ζωὴ τῶν παθῶν εἶναι καταστρεπτικὴ, εἶναι τρομερά! Πόσον ὑπέφερα κατὰ τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο! Ἐκλονίζομην, ὠχρίων, ἡ ταραχὴ μου μὲ καθίστα ἡλιθίαν. Εἶχον χάσει τὰς φρένας. Ἡ κεφαλὴ μου εἰσέτι φλέγεται. ὦ! διατὶ ὁ ἔρωσ οὗτος, ὁ τελευταῖος οὗτος ἔρωσ ἦλθε νὰ καταλάβῃ τὴν ζωὴν μου; θὰ μὲ θανατώσῃ, τὸ προαισθάνομαι· νὰ τὸν παραιτήσω, εἶναι παρὰ πολὺ ἀργά· ἄς μὲ φονεύσῃ! »

Εἰς τὴν πυρετώδη ταύτην ἑξαψιν εὐρισκόμενη ἡ Κ. Λαμβέρτου περιέμενε, συσφίγγουσα τὸ ὠρολόγιόν της ἐντὸς τῆς χειρὸς της, τὸ λεπτόν τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν

ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ δάσους εἰς ἀπάντησιν τοῦ K. Grandval. Ἡ φύσις, τόσον σκυθρωπὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους, ἐφαίνετο ὅτι ἠγαριστεῖτο νὰ συμφωνῆ μὲ τινὰς ἐκ τῶν ἀρμονιῶν της πρὸς τὴν ταραχὴν τῆς ἐνθέρμου ἐκείνης καρδίας, τεταραγμένης καὶ πορφυρᾶς ὡς αὐτήν. Ἦτο τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου καὶ ἡ ἐσχάτη παρακμὴ τῆς ἡμέρας. Ἄν καὶ αἱ ἀπέραντοι ἄμπελοι δὲν εἶχον πλέον ἢ φύλλα, πολλὰ ὅμως δένδρα ἔφερον εἰσέτι τοὺς καρπούς των.

Στέφανοι πυρὸς ἠνάπτοντο πέραν τῶν ἀγρῶν ἐκείνων καὶ τῶν κήπων, τῶν ὁποίων αἱ εὐώδεις ἀναθυμιάσεις ἠρωματίζον δραστηρίως τὸν ἀέρα, περιεκύκλουν τὸν ὄριζοντα, καὶ κατεδείκνυν τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς ἡμέρας, τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ἡγεμονικῆς ἀφανίσεως τοῦ ἡλίου. Ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ ἡμέρα ἔδουν ὁμοῦ ὑπὸ τὰ μελαγχολικὰ καὶ πλήρη πάθους βλέμματα ἐκείνης, ἥτις δὲν ἤθελε ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὸν διπλοῦν τοῦτον ἀποχαιρετισμὸν, καὶ ἥτις ὅμως συνεμερίζετο τὴν ὑπερτάτην ταύτην λύπην. Ἀντέτασσε τὴν ἀντίστασιν τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἀγχινοίας εἰς τὴν ἐνυπάρχουσαν ταύτην ἀγωνίαν εἰς πάντα τὰ τοῦ κόσμου, φύσιν, νεότητα, θέληγτρα, ὠραιότητα· μόνον τὰ ὑπὸ τὰ ὄμματά της ἠδέα ἀντικείμενα, καὶ τὰ δένδρα ἅτινα εἶχον ἀνθήσει, καὶ αἱ ἄμπελοι αἴτινες ἔσχον καὶ αὐταὶ τὸν Ἀπρίλιόν των, καὶ τὰ βαθύσκια δάση, ἅτινα ἦσαν τόσον χλοερὰ, καὶ ἡ ἡμέρα, ἥτις ἦτο τόσο νέα, τόσο καθαρὰ καὶ φεγγαδόλος, ὑπεχώρουν, ἀφίνοντο εἰς τὴν καταστροφὴν, εἰς τὸν ἐκχρωματισμὸν, εἰς τὸν μαρασμὸν, εἰς τὸν ἀφανισμὸν ἀνευ παραπόνου, διὰ τὸν κοινὸν ἐκεῖνον νόμον τοῦ ἀφανισμοῦ, τοῦ παγκοσμίου θανάτου· τὸ φθινοπώρον ἐπιπτεν ἀγογγύστως, ἡ ἡμέρα ἀπέθνησκε ὑποχωροῦσα, ἡ καρδία μόνη τῆς γυναικὸς ἐπανεστάει, διεφιλονεῖ, καὶ ἠσθάνετο, ὡς εἶπεν ὁ Πασκάλ, τὴν ὑπεροχὴν της, αἰσθανομένη ὅτι τὸ ὄρος τὴν κατέθλιβεν, ἐνῶ τὸ ὄρος οὐδὲν αἰσθάνεται καταθλίβον. ὦ! διατὶ, αἱ γυναῖκες ἡμεῖς, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λαμβέρτου

ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοποθεσίας ταύτης ἡ ὁποία ἐρρίπτετο εἰς τὸ σκότος καὶ κατεβραχθίζετο ὑπὸ τῆς γῆς πλήρους σκιάς, διατί αἱ γυναῖκες ἡμεῖς δὲν ἔχομεν εἰμὴ μίαν μόνην ἰδέαν, ἐν μόνον αἰσθηματὶ τὸ ὁποῖον μᾶς ζωογονεῖ, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐγείρει. Νὰ ἀγαπῶμεν, πάντοτε νὰ ἀγαπῶμεν! Διατί δὲν ἔχομεν ὡς οἱ ἄνδρες τὴν ἐργασίαν, τὰς ἀθλιότητας τῆς ζωῆς, χιλίας ἄλλας ἀσχολίας, αἰτίνας ἤθελον μᾶς ἀποτρέψει ἐκ τῆς ἀβύσσου τῆς ὀλεθρίας φαντασίας ἡμῶν; — ὦ! Θεέ μου! ἐν ἑλλείψει τῶν ἀντιπερισπασμῶν τούτων οἱ ὅποιοι μᾶς εἶναι ἀπηγορευμένοι, σῶσάν με, σῶσάν με ἐκ τοῦ κακοῦ, καὶ θά σὲ εὐχαριστήσω. Διότι τὸ ἐπιθυμῶ, διότι μέμφομαι, ἀποστρέφομαι ἐαυτήν, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς μανίας, μεθ' ὅλης τῆς ἀπελπισίας καρδίας, ἥτις ἐννοεῖ καλῶς ὅτι μετὰ τὴν φλόγα καὶ τὴν λάμψιν ταύτην, δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰμὴ τὸ σκότος καὶ ἡ τέφρα. Τὸν ἀγαπῶ διότι αἰσθάνομαι ὅτι μετὰ ταῦτα δὲν θέλω ἀγαπήσει πλέον· καὶ τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις εἶναι φρικώδες· εἶναι ὁ θάνατος. Ἐὰν δὲν ἦτο παρά ὁ θάνατος! Εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις, εἶναι ἡ ἀπομόνωσις, εἶναι τὸ γῆρας. Τὸ γῆρας! ὦ! ἄς ἀπομακρύνω τὸ φάντασμα τοῦτο, μοι προξενεῖ τρόμον, ῥίγος.»

Ἡ κυρία Λαμβέρτου ἔκρυπεν ἐπὶ ὀλίγον τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν της· ἐκλαιεν, ἐπνίγετο.

Ὡς ἂν ἡ ἀπελπισία αὐτῆ νὰ ἦτο προσευχὴ, καὶ ὡς ἂν ἡ προσευχὴ αὐτῆ νὰ εἰσηκούσθη, ἡ σελήνη ὑψώθη αἰφνης ὀπίσθεν τῆς τοποθεσίας ἐκείνης, καὶ ὁ κώδων ἀπομαμακρυσμένης ἐνορίας ἐσήμανε τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν. Ἀποτέλεσμα τῆς τόσου λευκῆς ταύτης λάμψεως, καὶ τοῦ ψιθυρισμοῦ τούτου τοῦ τόσου εὐσεβοῦς ἦτον ὅτι ἐδάκρυσε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος καθίσματος ἐκ χορτοπλίνθων, ἐρρίψε τὴν πάσχουσαν αὐτῆς κεφαλὴν ἀπὸ μελαγχολίαν καὶ ἔρωτὰ εἰς χάος ἀνθέων πεφυτευμένων κανιστροειδῶς ὑπεράνω καὶ πέριξ τῶν χορτοπλίνθων τούτων, καὶ ἔκλυσεν. Ὅποια ἐνθυμήσεις, ὅποια σκέψεις, ὅποια

αἰσθήματα, ὅποια ἐπιπλήξεις, ὅποιοι τρόμοι κατεπραύνησαν ὑπὸ τῆς πλήρους παρὰ τὸν φῶς τῆς κώδωνος καὶ τῶν ἠδέων ἐκείνων λάμψεων τῶν ἐρχομένων οὐρανῶθεν! Ἡ παραχῆ της, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγοτέρα, κατέστη ὅμως ὀλιγότερον πικρά. Ἀφοῦ ἔδοσεν εἰς τὴν διάχυσιν ταύτην τῆς ψυχῆς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς προσδοκίας, καὶ διέτρεξε μετὰ περισσοτέρας ταχύτητος, ἢ μεθ' ὅσης τὸ φῶς τοῦ ἀστέρος δὲν ἤρχετο εἰς τοὺς ὕγρους ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμοῦς της, περιέλυξεν λογισμοῦ ὅτε μὲν ἀνατρεπομένου ὑπὸ τοῦ πάθους, ὅτε δὲ ἀνεγειρομένου ὑπὸ τῶν προσπαθειῶν τῆς συνειδήσεως, ἀνηγέρθη φωνοῦσα, διότι οὐδεὶς ἦτον ἐκεῖ, ὥστε νὰ ἀκούσῃ. «Ὁχι! ὄχι! θὰ μὲ ἀγαπᾷ διὰ παντός, θὰ μὲ τὸ λέγῃ πάντοτε ὡς μέλλει νὰ μοι τὸ εἶπῃ, τῆς καρδίας μου οὔσης ἐπὶ τῆς καρδίας του, μετ' ὀλίγον· καὶ ὁ ἀνεξάντλητος οὗτος ἔρωσ θὰ ἦναι ἡ χαρὰ μου, ἡ εὐτυχία μου, ἡ αἰωνία νεότης μου! Καιρὸς, ἄς σπεύσω! Ἐπεθύμουν σήμερον νὰ γίνω ὀλίγον ἐπιθυμητὴ, ἐπεθύμουν νὰ προσπαθίσω νὰ τὸν κάμω νὰ περιμεῖνῃ τοῦλάχιστον πέντε λεπτά· εἶναι ἀδύνατον! ἄς σπεύσω.»

Ἀπεμακρύνετο διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ δάσους, ὅπου ὄφειλε νὰ τὴν περιμεῖνῃ ὁ κύριος Grandval, ὅτε αἰφνης ἤκουσε θόρυβον, ταραχὴν συγκεχυμένην ἐντὸς τῆς χλόης τῆς περιχλωούσης μίαν ἐκ τῶν στοῶν, αἰτίνας ἔληγον εἰς τὸν κύκλον τῶν πασχαλεῶν, καὶ ἀφ' ἧς ἔμελλε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐστάθη, παρετήρησε, ἠκροάσθη.

Ἀνθρωπὸς τις ἐξῆλθε τῆς χλόης.

«Ἀνθρωπὸς τις!» εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Λαμβέρτου περοβισμένη.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν μετὰ προφυλάξεως.

«Εἶστε σεῖς κύριε Γεράρδε.

— Ἐγὼ εἶμαι, κυρία, ἀπεκρίθη ἀσθενῶς φωνή τις, ἥτις δὲν ἦτον ἡ τοῦ Γεράρδου.

— Σεῖς; . . .

ἡμῖον τοῦτο θὰ σὰς εἶπῃ ἐπίσης, ὅτι θὰ σὰς ἴδω αὖριον τὴν
 ἡμέτεραν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν διὰ
 τὴν σήμερον. Ἄλλ' ἐνθυμείσθε καλῶς τοῦτο, φιλιτάτη μου,
 ἢ ἂν κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν δὲν ἀκούσητε τὸν κώδωνα, τοῦτο
 ἠθέλει σημαίνει ὅτι . . . »

Ὁ Λαμβέρτος, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἐσκίαζε τέλος τὴν τῆς
 συζύγου του, ἀφῆρπασε ζωηρῶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς τὴν ἐπι-
 στολὴν.

Ἡ κυρία Λαμβέρτου ἐξέβαλε κραυγὴν.

Ἡ ἐλπίς τοῦ συζύγου τῆς ἐξεπληρώθη ἐντελῶς. Δὲν ἐπερί-
 μανεν ὅμως κραυγὴν τόσοσιν πλήρη τρόμου.

« Ἐγὼ εἶμαι ! »

Ὁ Λαμβέρτος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν ἐπιστολὴν
 τοῦ ὑποκόμητος Grandval.

« Ναι, ἐγὼ εἶμαι. »

« Ἄ! εἴσθε . . . ἄ! εἴσθε . . . ἄ! εἴσθε σεῖς. »

« Κανὲν γλυκὺ γραμματάκι τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἡ Κυρία
 κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; »

Ὁ γέλιος τοῦ Λαμβέρτου ἦτο θελακτικός, ἐπειδὴ τὸ παιγνί-
 διόν του εἶχεν εὐδοκιμήσει.

Ἀπολιθοθεῖσα καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ θεωρῇ τὴν ἐπιστολὴν
 ἣν ἐκράτει ὁ σύζυγός τῆς, ἡ κυρία Λαμβέρτου, μειδιῶσα καὶ
 αὐτὴ — ἀλλὰ τί μειδιάμα! — ἐψιθύρισε:

« Σὰς . . . ἐπίστευον . . . σὰς ἐπίστευον ἀναχωρήσαντα . . . »

« Σὰς ἐπίστευον ἤδη πολὺ μακρὰν . . . ναι, πολὺ μακρὰν. »

Με τόνον ἐπιτόλαιον, ὁ Λαμβέρτος ἀπεκρίθη.

« Ἐπίστευες τοῦτο; »

— Μάλιστα . . . μήπως; . . . »

« Ἄνεχώρησα τῶντι, ἀλλὰ δὲν ἤμην πολὺ μακρὰν. »

Ἡ εὐθυμία τοῦ Λαμβέρτου, τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ δὲν ἄφινε τὴν
 ἐπιστολὴν, ἐπάγωνε τὴν κυρίαν Λαμβέρτου ἀπὸ τρόμον καὶ ἡ
 θανατηφόρος αὐτῆς εὐθυμία δὲν ἔπαυεν.

« Ὡς σοὶ ἔλεγον, ἀνεχώρησα τῶντι, ἀλλὰ δὲν ἤμην πολὺ μα-
 κρὰν! Φαντάσθητι, ἀγαπητὴ μου φίλη, ὅτι μοὶ συνέβη συμβε-
 βηκός . . . »

— Συμβεβηκός; . . . Ἄλλὰ τί μὲ λέγει αὐτός; . . . Οἱ
 λόγοι οὗτοι εἶναι δι' ἐμὲ θόρυβος συγκεχυμένος . . . Μοὶ ὄμιλαί
 μολοντοῦτο . . . »

— Συμβεβηκός ἐκ τῶν κωμικοτάτων καὶ γελοιοδεστάτων,
 φιλιτάτη μου.

— Μὲ τρομάζετε.

— Πῶς! σὲ τρομάζω; . . . »

— Ἀναμφιβόλως. Μοὶ λέγετε . . . »

— Σὲ λέγω, συμβεβηκός ἐκ τῶν γελοιοδεστάτων.

— Ἄ! ναι, πολὺ καλὰ! δὲν εἶχον ἐννοήσει καλῶς. Ἄ! —

— Ἐννόησας τώρα;

— Ἐντελῶς. Ἐν πρώτοις δὲν εἶχον ἀκούσει καλῶς. Σὰς
 συνέβη συμβεβηκός τι ἐκ τῶν τραγικωτάτων.

— Ἄλλ' ὄχι, ὄχι . . . ἐκ τῶν γελοιοδεστάτων. Ἄ! οὕτως,
 ἀγαπητὴ μου Ἰουλίαν . . . »

— Ἐκ τῶν γελοιοδεστάτων . . . ἐκ τῶν γελοιοδεστάτων . . .
 ναι, ἐκ τῶν γελοιοδεστάτων. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ! ἡ ἐπι-
 στολὴ αὐτῆ! Ἄ! θεέ μου! τί μέλλει νὰ συμβῆ; »

Ὁ Λαμβέρτος πλήρης εὐχαριστήσεως ἐξακολουθῶν μετὰ τὸ
 αὐτὸ πρᾶον τοῦ πνεύματος καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς, διότι διε-
 ξήγαγε τὴν εὐτυχὴ καὶ τὴν ἐκπληξιν εἰς τὴν σύζυγόν του, προ-
 σέθεσε παρατρίβων τὴν ἐπιστολὴν μεταξὺ τῶν δακτύλων του.

« Ὁ Γεράρδος, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τόσο καλῶς προβλέ-
 ψει καὶ ὑπολογίσει πάντα τὰ συμβάντα τῆς ὁδοπορίας μου,
 ἐλησμόνησεν ἐν. Ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος Γεράρδος! »

— Ἄ! ἐλησμόνησεν ἐν . . . »

— Μάλιστα, ἀλλὰ ἐν ἀντάξιον χιλίων. Θὰ ἴδῃς . . . »

— Τί θὰ ἴδῃς; . . . »

— Πόσον εἶσαι ἀνυπόμονος, φιλιτάτη μου! Καταλαμβάνα

ὅμως ὅτι ἐκείνο τὸ ὅποιον σοὶ λέγω σὲ ἐνδιαφέρει πολὺ ἀλλὰ . . .

— Ὅχι! φοβοῦμαι μήπως σὰς κουράσω . . .

— Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ βίαιος κλωνισμὸς, ὃν ἔπαθον . . .

— Ἄ! τοῦτο εἶναι τερπνόν!

— Πῶς! τερπνόν ;»

Ἡ κυρία Λαμβέρτου εἶπε καθ' ἑαυτὴν μετὰ φρικώδους πεποιθήσεως καὶ χωρὶς νὰ ἀποστρέψῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐπιστολήν. «Δὲν ἤξεύρω πλὴν τί λέγω, ὄχι, δὲν ἤξεύρω!»

«Ὅχι τόσο τερπνόν. Ὁ Γεράρδος, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ συμβεβηκὸς μου, ἐλησμόνησε τὰς γεωργικὰς συνελεύσεις.

— ὦ! λοιπόν!

— Ὅχι, δὲν μαντεύεις ἀκόμη.

— Ὅχι, δὲν μαντεύω, ἔχετε δίκαιον . . .

— Ἡξεύρεις καθὼς ἐγὼ τί εἶναι αἱ γεωργικαὶ συνελεύσεις ;

— Ἐντελῶς.

— Ἦθελεν εἶπει τις ὅτι σκέπτεσαι περὶ ἄλλου τινὸς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ;

— Ἀπατάσθε.

— Ἄς προχωρήσωμεν λοιπόν.

— Ναί, ἄς προχωρήσωμεν . . . Τὴν ζωὴν μου, ἐψιθύρισε ἡ κυρία Λαμβέρτου, τὴν ζωὴν μου! ἀντὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Ἀφοῦ ἤξεύρεις τί εἶναι αἱ γεωργικαὶ συνελεύσεις . . . ὦ! αἱ γεωργικαὶ συνελεύσεις!

— Θεέ μου! ἐξακολουθεῖ νὰ μοὶ ὀμιλῇ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί μὲ λέγει, ὅσας προσπαθείας καὶ ἀνκαταβάλλω . . . Μήπως γίνομαι παράφρων ; Ναί, γίνομαι παράφρων.

— Μὲ προσεκάλεσαν ἐφέτος, ἐξήκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, ἐὰν ἐνθυμῆται, νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ ἐξεταστικὸν δικαστήριον.

— Ἐπράχθη λοιπὸν ἐγκλημὰ τι εἰς τὸν δῆμον ;

— Πῶς! ἐγκλημὰ τι ;

— Μοὶ ὀμιλεῖτε περὶ τοῦ δικαστηρίου . . . δὲν μοὶ ὀμιλεῖτε περὶ τοῦ δικαστηρίου ;

— Ἄναμφιβόλως.

— Λοιπόν!

— Ὅμιλῶ περὶ τοῦ δικαστηρίου, περὶ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν γεωργικῶν συνελεύσεων. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἔμελλον νὰ λάβω μέρος.

— Ἄ! ναί . . . Εἶναι διὰ νὰ ἀποθᾶτῃ τις, εἶπεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀπελπισίας της ἡ κυρία Λαμβέρτου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΙΛΛΕΒΟΑ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλ. 5.)

Ἄν καὶ ὁ Μιλλεβοά εἶχε τοσαύτην ἰκανότητα περὶ τὸ συγκινεῖν καὶ ἀρέσκειν, ἀπέτυχεν ὅμως εἰς τὰς γραμματικὰς αὐτοῦ συνθέσεις. Ἦτο μὲν ἐπιτυχὴς εἰς τινὰ μέρη αὐτῶν, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως νὰ πλατύνῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ δώσῃ πλοκὴν εἰς αὐτήν. Εὐτυχῶς δὲν ἐδημοσίευσεν οὐδὲν τῶν δραμάτων του.

Ἄν καὶ ἡ φιλολογικὴ ὑπαρξὶς τοῦ Μιλλεβοά ὑπῆρξε βραχυτάτη, ἔσχεν ὅμως περιόδους ἀκμῆς καὶ παραμῆς. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις προσδιορίζει εἰς πάντα ἄνθρωπον τὴν παραγωγικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα. Ἀφοῦ διέχυσεν εἰς μεγάλην ἐποχὴν τὸν γυμνὸν τῆς ἰκανότητός του, μετέπειτα ὡς ἐξηντλημένον δένδρον, παρήγαγε καρποὺς ἄνευ οὐσίας τοῦ γυμνοῦ αὐτῶν.

Ὁ Μιλλεβοά εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἐδοκίμαζε τοὺς μόχθους τοῦ γήρατος, καὶ ὅμως δὲν ἔπαυε νὰ διαμοιράζῃ τὰς στιγμὰς του μεταξύ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἡδονῆς. Τότε ἐδημοσίευσε πλεῖστα ἀποσπάσματα τῶν ἔργων του· ὁ τύπος ὅμως τῆς ἰκανότητός του δὲν ἔλαμπε πανταχοῦ. Ἡ κλονουμένη ὑγεία του τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐκταλείψῃ τοὺς Παρισίους, ἔνθα πρὸ πολλοῦ κατώκει, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἔνθα ἐξέλεξεν ὡς διαμονὴν τὰ περίξ τοῦ δάσους Βενσέν, πλησίον τοῦ χωριδίου ἐν ᾧ κατώκει ἡ πρώτη του φίλη. Τῷ εἶπον νὰ κοιμᾶται ἐν δωματίῳ ἐφ' ὃ ὑπῆρχον πρόβατα. Αἱ ἐξατμίσεις τοῦ σταύλου, λέγουσιν, εἰσὶν ὠφέλιμοι εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ στήθους.

Ὁ Μιλλεβοά ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ποίημά του ὁ *Αἰφρέδος* ἐδημοσίευσε καὶ τινὰ συγγραμμάτια, τὰ ὁποῖα οὐδὲν προσέθεσαν εἰς τὴν δόξαν του. Ἡ ἐπιθυμία τῶν τεχνῶν ἐσθύνετο ἐν μέσῳ τῶν σοβαρῶν συμβεβηκότων, ἅτινα περιεκύκλουν τὴν Γαλλίαν. Ἡ λάμψις τῆς φιλολογίας ὡχρῖα καθὼς καὶ τὸ ἄστρον τῆς αὐτοκρατορίας, ἥτις ἐκλονεῖτο μέχρι τῶν εὐρέων αὐτῆς θεμελιῶν. Ὁ φόβος κατὰ πρῶτον κατετάραξε τὰς ἡδονὰς τῆς μεγάλης πόλεως. Ἡ ἀπελπισία ἐκυρίευε τὰς καρδίας ὄλων τῶν Γάλλων. Ὁ Μιλλεβοά ἀπεσύρθη εἰς τὸ κέντρον ἐπαρχίας τινος, πλησίον τῆς γενέτειρος αὐτοῦ πατρίδος, ἐλπίζων ὅτι ἡ γαλήνη τῶν ἀγρῶν καὶ ἡ ἰππασία, ἣν ὑπερηγάπα, ἤθελον τῷ δώσει δυνάμεις τινὰς.

Ἐν τούτοις ὁ Μιλλεβοά διετῆρει τὴν ἀκηδίαν, τὸ χαριεὶν πνεῦμα, καὶ τὰς ζωηρὰς ιδέας αὐτοῦ. Αἱ κλίσεις του δὲν ἠλλάξαν.

Ἡ θεὰ γυναικὸς τινος ἀξιερᾶστου καὶ ὠραίας ἀνεζωπύρρησε τὴν σθεσθεῖσαν αὐτοῦ νεότητά. Ἐν τινὶ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ, πλησίον τῆς κατοικίας του, ἀπῆντησε τὴν Δελάτρην Λαμολιέρ. Ἡ χάρις τοῦ προσώπου τῆς, ἡ ζωηρότης τοῦ πνεύματός τῆς, ἀνεζωγόνησαν τὸ πληροῦν ἤδη τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθημα. Ἡ πρὸς τὸ ἀνεξάρτητον κλίσις αὐτοῦ ἀνταμάχεται χρόνον τινὰ κατὰ

τοῦ νέου αὐτοῦ πάθους. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐνυμφεῖθαι αὐτὴν. Ἡ οἰκιακὴ αὐτοῦ εὐημερία κῦξήθη παράυτα διὰ τῆς γεννήσεως υἱοῦ, ὅστις τὴν σήμερον εἶναι περίθλεπτος ἕνεκα τῆς ἰκανότητός του, καὶ φέρει τὸ ἔνδοξον ὄνομα, τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ μόνος κληρονόμος. Τὸ πᾶν ἐμειδία αὐτῷ ἐν τῇ εἰρηνικῇ ἐκείνῃ ἐρημίᾳ. Ἡ ἡσυχία τοῦ βίου ἔσχε καλὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Ἡμέραν ὅμως τινὰ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἔθραυσε τὸ ὄστον τοῦ σκέλους του, καὶ ἕνεκα τῆς βαρείας πληγῆς βραδέως ἀνέρρωσε, καὶ μετὰ κόπου μετὰ ταῦτα ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἀλγούντων αὐτοῦ μελῶν. Στερηθεὶς δὲ τῶν ἀσκήσεων αὐτοῦ, ἐδόθη μετ' ἀκρατήτου ζήλου εἰς τὴν μελέτην, ὡς ὠθούμενος τρόπον τινὰ ὑπὸ τοῦ προσεγγίζοντος αὐτῷ τέλους· ἂν καὶ ἐνίοτε οἱ πόνοι αὐτοῦ καθιστάμενοι δριμύτεροι, προεμήνουον εἰς αὐτὸν τὸ προσεγγίζον τέλος του, ἡ ἰσχυρογνώμων ὅμως ἐλπὶς τῷ παρίστα τοῦτο ἀμφίβολον. Τὸ προβλέπειν τὰ μέλλοντα θεώρει ὡς τιμωρίαν καθ' ἑαυτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀπέφευγε πάντοτε μετὰ προσοχῆς καὶ, καθὼς τὸ παιδίον τὸ ἐνασχολούμενον εἰς τὰ παιγνιδία του, δὲν ἔβλεπε πέραν τοῦ παρόντος. Ὁ Μιλλεβοά ἂν καὶ ὀλίγον ἐνησχολεῖτο περὶ τὰ πολιτικά, οὐχ ἤττον ὅμως παρετῆρει τὴν φθοράν, ἣν ἐπέφερον τὰ ξενικὰ στίφη ἐπὶ τῆς Γαλλίας. Ἐλυπεῖτο καὶ ἐστέναζε εἰς τὰς δημοσίας δυστυχίας. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Χάρτου*, ὅστις ἐλέγετο καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων, ἠλάττωσε τὴν σύνταξιν τοῦ Μιλλεβοά ἀπὸ 6,000 φράγκων εἰς 1,200.

Ἄν καὶ ὁ Μιλλεβοά ὑπέφερε πολὺ ἕνεκα τῆς ἀσθενείας, οὐχ ἤττον ὅμως εἰργάζετο πρὸ τοῦ θανάτου του ἔλεγεν εἰς τινὰ φίλον του «Ἐπεχειρίσθην μεγάλας ἐργασίας, σκοπῶ νὰ ἐξαιλείψω τὰς προτέρας μου ἐπιτυχίας δι' ἔτι λαμπρότερον. Θὰ συνθέσω ποίημα τοῦ ὁποίου Λουδοβίκος ὁ IX θὰ ἦναι τὸ κύριον πρόσωπον, συνέθεσα ἤδη τὸν σκελετὸν, καὶ θὰ τελειώσω προσέτι τὴν μετάφρασιν τῆς *Ἰλιάδος*. Ἡ ὑγεία μου εἶναι ἀσθενής, ἐγὼ ὅμως δὲν καταχωρῶμαι αὐτῆς.» Πᾶσα δὲ φράσις του διακόπτετο

ὕπο δεινῆς βηχός. Πολλάκις ὠμίλει περὶ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς μετὰ φιλοσοφικῆς ὑπομονῆς. Ὁ πρὸς ὃν ἔλεγε ταῦτα φίλος του τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του τῷ ἀνέγνωσε τούτους τοὺς στίχους ἀνεκδότους εἰσέτι.

Μὴ τρέμης ἄνθρωπε ποσῶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Εἰς' εὐτυχίης ὅταν σθεσθῇ ὄλος ἡ ὑπαρξίς σου.

Καὶ οὕτως ὑπ' ἀνωφελοῦς καταβληθεὶς πορείας,

ὑπὸ τὴν σκέπην ἔρχεσαι τῆς πρώτης κατοικίας.

Πᾶς ἄνθρωπος κατὰ σειράν, ὡς καιομένην δάδα

Μεταβιβάζει τῷ Θεῷ τὴν τῆς ζωῆς λαμπάδα

Καὶ ἐκ τοῦ σύμπαντος αὐτοῦ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον

Ἀπέρχεται τὸν τῆς ζωῆς ἀφῶ ὑπέστη σάλον.

Ἡ φύσις ἐνετύπωσε παντοῦ τὴν ἀστασίαν

Κ' ἔδωκ' ἡμῖν τὴν ὑπαρξιν ὡσεὶ ἐπικαρπίαν

Εἴτα δ' ἔρχετ' ἐν ἡμῖν γαλήνη αἰωνία

Καὶ γλυκύτερα καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕπνου ἡμέρια.

Ἄ! φίλε μου, ἔκραξεν ὁ Μιλλεβοά, ποῖα θέλγητρα ἡ μοῦσα σου δίδει εἰς τὸν θάνατον! Ἐξακολουθήσατε. Ἐπειτα δὲ ἐνθουσιασθεὶς ὄλος ἐκ τῶν στίχων τούτων καὶ ἐκ τῆς φιλοσοφίας, ὠμίλησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς ἀναλλοιώτου ταύτης τάξεως καὶ ἀναγκαιάς, ἧτις προσκαλεῖ ἕκαστον συνδαιτυμῶνα ἀπὸ τοῦ συμποσίου τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1815, ὁ Μιλλεβοά ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους. Καὶ ἐκεῖ ὁμῶς δὲν κατέπαυσεν ἡ πρὸς τὴν μελέτην ἐπιθυμία του καὶ ἡ αἰείποτε αὐξανομένη ἀδυναμία του. Κατόκησε δὲ εἰς τὸ χωρίον Νεόλλυ μακρὰν τῶν Παρισίων. Ἡ ὠριότης τῆς θέσεως, αἱ ὄχθαι τοῦ Σηκουάνα, πληρούμεναι τοσούτων μεγάλων ἀναμνήσεων, ἤρσσκον εἰς αὐτὸν, δὲν ἀνεκούφιζον ὁμῶς τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐκεῖ δὲ ὢν ἠθέλησε πάλιν νὰ ἐγκαταλίπη τὸ χωρίον, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους. Ἐσχέδιασε δὲ μυθιστόρημά τι, ἐν ᾧ ἀπεκκλύπτοντο τὰ μυ-

στικά αἰσθήματα τὰ ὅποια τὸν ἐτάραττον, καὶ ὑπαγορεύων αὐτὸ εἰς τὴν σύζυγόν του, τῇ ἀπέυθυνε μετὰ συγκινήσεως τοὺς ἐξῆς στίχους.

Ἀγαπητή μοι σύντροφε, ἀγαπητή μοι φίλη

Τοῦ σταθεροῦ μου ἔρωτος καὶ ἀληθοῦς ἀξία,

Πᾶσαν ἐπρόσφερα εἰς σὲ θυσίαν τὴν ζωὴν μου,

Πλὴν φεῦ ἅπας ὁ βίος μου ἦτον ἡμέρα μία.

Ἡ σύζυγός του ἔχυνε δάκρυα πικρά, ἀλλ' οἱ σθεσθέντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ποιητοῦ δὲν τὰ παρετήρουν. Αὕτη γενναία ἐπιγεν ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς, τοὺς λυγμούς τῆς, ὑπεστήριξε διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὸν φίλον τῆς τὸν ὀδηγόν τῆς, τὸν βοηθόν τῆς. Μόλις παρήλθεν ἐν τέταρτον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἀπὸ τοῦ χωρίου, καὶ εὐρέθη εἰς τόσον κακὴν κατάστασιν, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ σταματήσωσιν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Ἡ πρώτη οἰκία ἦν ἡ τύχη ἐπαρουσίασεν αὐτοῖς ἦτον ἡ τοῦ Βαρδού, ἐνὸς τῶν ἀρχαίων καθηγητῶν τοῦ γυμνασίου τῆς Ἀββεσθίλης. Παράδοξος τμόντι σύμπτωσις συγκινητικῶν περιστάσεων. Ἡ τύχη ἐπαρουσίασεν εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, τὰς φροντίδας ἐκείνου ὅστις ἐπαγρύπησεν ἐπὶ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας! Ἐξέλεξαν οἰκίαν τινα ἐκεῖ πλησίον διὰ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ ὢν ἤρχισε πάλιν τὴν στιχουργίαν. Πλείσται ἡμέραι παρήλθον εἰς ἀλληλοδιάδοχον ὀδύνην καὶ ἡσυχίαν. Ἐσπέραν τινα ἀπνηυδημένος ἐκ τῆς ἐργασίας, παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του νὰ τῷ ἀναγνώσῃ τεμάχιόν τι ἐκ τοῦ Φενελῶνος. Ἦκουε προσεκτικῶς, ἔπειτα λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, τὴν θλίβει, καὶ στενάζων ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του· πᾶσα αἴσθησις ἔπαυσε, καὶ τὰ παγωμένα χέλη του δὲν ἠσθάνοντο πλέον τὰ σπασμωδικὰ φιλήματα τῆς θρηνοῦσας συζύγου του.

Γ. Ε.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ.

ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ.

I

Πρὶν ἐρευνήσωμεν κατὰ πόσον ὑπάρχει ἡ ἐπιστήμη αὕτη, θέλομεν δώσει τὸν ὅρισμόν τοῦ Μαγνητισμοῦ, ἵνα ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν εὐκολυνθῇ εἰς τὴν περαιτέρω κατανοήσιν.

ὑπάρχουσι δύο ὅρισμοι τοῦ Μαγνητισμοῦ.

1) Ζωϊκὸς μαγνητισμὸς ἐστὶ ῥευστὸν τι ἄδηλον, ἀλλ' ἐννοούμενον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναπτυσσόμενον εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας ἴδια τινα προσόντα, μεταδίδεται εἰς ἕτερον καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν φύσιν πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ζωϊκὸς μαγνητισμὸς ἔχει μὲν πάντοτε τί ἀπίθανον, ἀλλὰ δὲν φέρει τὸν μυθώδη ἐκείνον χαρακτήρα τὸν ὁποῖον φέρει ὁ ἀκόλουθος ὅρισμός, ὁ διδόμενος ὑπὸ τῶν τυχοδιωκτῶν συνήθως.

2) Ὁ ζωϊκὸς μαγνητισμὸς ἐστὶ ῥευστὸν ἀναπτυσσόμενον εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας ἴδια τινα προσόντα, καὶ μεταδιδόμενον ἐπίσης εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας ἴδια προσόντα, δι' οὗ ἡ ψυχὴ ὑποβοηθουμένη, καὶ ἀποσπασμένη, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ τοῦ σαρκίου ἡμῶν, βλέπει τὰ πάντα ὡς ἐν κατοπτρῷ, τὰ ἐν τῇ γῆ, τὰ ὑπὲρ τὴν γῆν, τὰ μέλλοντα, τὰ παρελθόντα.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι οἱ Μαγνητισταὶ τὴν σήμερον εἰσὶ καὶ προφῆται καὶ παντοδύναμοι.

Τοῦ πρώτου εἶδους τὸν μαγνητισμὸν τὸν ἀνεκάλυψεν ὁ Μέσμερ, καὶ πλείστοι σήμερον τῶν ἰατρῶν παραδέχονται αὐτὸν, καὶ μάλιστα καὶ πειράματά τινα κάμνουσι.

Τὸ δεύτερον ὅμως εἶδος αὐτοῦ τὸ ἐφρόνου, ἢ μᾶλλον προσεπιούντο ὅτι τὸ ἐφρόνου ἀπαταιῶνες καὶ τυχοδιῶκται.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον εἶδος καὶ λίαν περιπεπλεγμένον εἶναι καὶ

δὲν ἀρμόζει εἰς σύγγραμμα περιοδικόν, ἐξετάζομεν τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον καὶ εὐάρεστον εἶναι καὶ περιεργόν.

Ἐκ τῶν προσόντων ἃ πρέπει νὰ ἔχη ὁ μαγνητίζων καὶ ὁ μαγνητιζόμενος, γίνεται φανερόν ὅτι ὁ τοιοῦτος μαγνητισμὸς εἶναι ψευδής.

Σωματικῶς καὶ ἠθικῶς ὁ μαγνητίζων πρέπει νὰ ᾖ τελείος!

Ὁ δὲ μαγνητιζόμενος νὰ θέλη, νὰ πιστεύη, καὶ ν' ἀγαπᾷ.

Ἐπῆλθε μικρά τις ἐνόχλησις εἰς τὸν μαγνητίζοντα; τετέλεσται τὸ πᾶν κατεστράφη. ὑπάρχει ἐντὸς αὐτοῦ μῖσος, ἔχθρα, ἢ ἄλλο τί πάθος; ἀδύνατον νὰ μαγνητισθῇ.

Ἐπῆλθε δισταγμὸς τις εἰς τὸν μαγνητιζόμενον; ἀδύνατον νὰ μαγνητισθῇ.

Ἐκ τούτων κατανοοῦμεν ὅτι οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον ὅτι τὸ μαγνητίζειν εἶναι τόσον δύσκολον, ὅσον καὶ τὸ κατατάσσειν ἑαυτὸν μεταξὺ τῶν ἁγίων.

Μεταξὺ δὲ τῶν προσόντων ἅτινα πρέπει νὰ ἔχη ὁ μαγνητίζων ἐστὶ καὶ τὸ ἀφιλοκερδές, τούτεστιν νὰ μὴ μαγνητίζῃ χάριν κέρδους· ἀλλὰ πάντες οἱ μαγνητίζοντες εἰσὶ κερδαλεόφρονες, ἄρα ψευδῶς μαγνητίζουσι.

II

Τὸ μαγνητικὸν ῥευστὸν μεταδίδεται διὰ μέσου τῶν χειρῶν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐνίοτε τῆς φωνῆς. Ὁ μαγνητίζων ἀτενίζων ἀσκαρδαμυκτεὶ ἐκτελεῖ χειρονομίας τινάς, ἀποκοιμίζει αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ τὰ ὅσα θέλει νὰ μάθῃ.

Εἶτα πάλιν δι' ἰδιαίτερον χειρονομιῶν γίνεται ἡ διασκόρπισις τοῦ μαγνητικοῦ ῥευστοῦ. Μεταχειρίζονται δ' ἐνίοτε καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἰατρικὸν μαγνητισμὸν ἐπιβοηθητικά τινα μέσα μεταξὺ τῶν πολλῶν δὲ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰσὶ καὶ τὰ δένδρα. Τὸ δένδρον δέχεται τὰς μαγνητικὰς ἀκτίνας δεχόμενον δὲ συχνάκις ἀποκτᾷ μεγάλην μαγνητικὴν δύναμιν τοιαύτην ὥστε ὁ μαγνητίζων θέτων τὸν μαγνητιζόμενον ὑπὸ τὸ δένδρον

τὸν εἶδεν ἀμέσως κοιμώμενον. Ἀλλὰ καὶ ἄλλους σχηματιζομένη ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων, πρεσβύχοντος τοῦ μαγνητιστοῦ, αὐξάνει τὴν μαγνητικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

Σήμερον, οἱ μαγνητιζόντες δὲν μεταχειρίζονται τόσα μέσα ἀφοῦ διέφθειραν μίαν ἀρχὴν καλὴν, ἀφοῦ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Μέσμερ, ἥτις τοῦλάχιστον καὶ πιθανωτέρα φαίνεται, καὶ ἔχει σκοπὸν ὠφέλιμον, ἀφοῦ, λέγομεν, τὴν διέφθειραν οὐσιωδῶς ἀπλοποίησαν καὶ τὰ μέσα τοῦ μαγνητίζεω.

Ἄλλ' ἀραγε ὑπάρχει μαγνητικὸν ῥευστόν; τὸ καθ' ἡμᾶς ὑπάρχει. Ὁ Ἡλεκτρισμὸς, ὁ Γαλβανισμὸς ὁ Μαγνητισμὸς τῶν σωμάτων καὶ ὁ ζωϊκὸς μαγνητισμὸς δὲν εἶναι ἀραγε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ῥευστόν, τὸ ὁποῖον ἀναπτυσσόμενον εἰς διάφορα σώματα ἀλλάζει καὶ χαρακτῆρας τινάς; Καθὼς ὁ ὕελος διὰ τῆς τριβῆς ἀναπτύσσει ἠλεκτρισμὸν δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ν' ἀναπτύξῃ εἰς ἕτερον μαγνητισμὸν; Ἀφοῦ πάντα τὰ σώματα ἀναπτύσσωσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ῥευστόντι ἐκ τῶν ἄνω, διὰ τί ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποτελῇ ἐξαιρέσιν;

Βεβαίως ὑπάρχει τοιοῦτον ῥευστόν ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸ ἀναπτύξωμεν ἀκριβῶς; πῶς δυνάμεθα νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν ἀσφαλέστερον; ἰδοὺ τὸ δύσκολον.

III

Καὶ ἡ θεωρία μὲν τοῦ μαγνητισμοῦ ἐν συνόψει τοιαύτη ἀναφέρομεν δὲ καὶ τινὰ πειράματα, ἅτινα διστάζομεν νὰ πιστεύσωμεν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἰατρός τις, ἐσυνείθηξεν νὰ μαγνητίζῃ χρώμενος οὐχὶ τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ Μέσμερ, ἀλλ' ἐκείνου τῶν τυχοδιωκτῶν. Οἱ Ἀγγλοὶ, ὡς γνωρίζετε εἶναι μὲν δύσπιστοι ἄνθρωποι ἀλλ' εἶναι καὶ φιλοπερίεργοι, διὰ τοῦτο πάντοτε εὐρισκε θεατὰς, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔκαμνε τὰ πειράματά του. Ἰδοὺ δὲ τί ἀναφέρει Ἀγγλικὴ τις ἡμερὶς περὶ αὐτοῦ.

« Πρὸ τινος καιροῦ ἐβράσεν ἐνταῦθα (εἰς Λονδίον) Ἰατρός τις,

» ὅστις χάριν τῆς ἐπιστήμης μαγνητίζει· ἡμεῖς μὴ παρευρεθέντες
» εἰς τὰ πειράματα αὐτοῦ δὲν γνωρίζομεν περὶ τῆς δυνάμεως
» αὐτοῦ, ἐν τούτοις εἴτε τυχαίως, εἴτε (καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πι-
» θανώτερον) ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων ἐγένετο αἰτίας ν' ἀνα-
» καλυφθῇ ὁ αὐτουργὸς ἐνὸς ἐγκλήματος τρομερωτάτου.

« Πάντες ἐνθυμοῦνται, τὴν παράδοξον ἐκείνην συμφορὰν ἥτις
» ἐπέσκηψεν ἐπὶ μιᾶς ὄλης οικογενείας, συγχειμένης ἐξ ὀκτώ
» μελῶν, συμφορὰν ἀφαιρέσασαν κατὰ διαλείμματα ἕνα ἕκαστον
» τῶν μελῶν αὐτῆς μέχρις οὐ ἐξέλιπον πάντες. Καὶ πάντες
» ἐνθυμοῦνται ὅτι εἰς μόνος ὑπῆρξεν ὁ κληρονόμος τῆς μεγάλης
» αὐτῶν περιουσίας εἰς θεῖος αὐτῶν.

« Τίς καὶ πῶς ἐπραξε τὸ ἐγκλημα τοῦτο ἦτον ἄγνωστον·
» σήμερον ὅμως ἀνεκαλύφθη χάρις εἰς τὸν Ἰατρὸν μαγνητιστὴν.
» Ἰδοὺ λεπτομερῶς τὰ συμβεβηκότα.

« Ὁ Ἰατρός ἀφοῦ ἐμαγνήτισε πολλοὺς ἄλλους, ἠθέλε νὰ μα-
» γνητίσῃ καὶ τὸν κύριον Κ. ὅστις ἀντέστη. Ὁ Ἰατρός ἐπέμενε
» εἰς τοῦτο μέχρις οὐ ὁ Κ. λαβῶν ὑπόσχεσιν περὶ τῶν ἐρωτή-
» σεων ἐπέστη.

« Ὁ Ἰατρός ἐκάθησεν οὕτως ὥστε ν' ἀντιμύξῃ τὸν βόρειον
» πόλον, ἔκαμε τὰς ἀπαιτουμένας χειρονομίας καὶ λόγους, καὶ
» ἤρχισε τὸ δράμα.

« Ὁ Κ. κατ' ἀρχὰς ἀντέστη κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ὕπνου,
» εἴτα ὅμως καταβλήθεις ἀπεκοιμήθη. Ἀγωνία μεγάλη.

« Ἰατρός. Κύριε Κ. κοιμᾶσαι;

« Ὁ Κ. δὲν ἀπήντησε, ἀλλ' ὡσεὶ ἐπάλαιε, συνεστράφη καὶ
» ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πατώματος. »

I. Κύριε. Κ. Κοιμᾶσαι.

« Ὁ μαγνητιζόμενος ἀφοῦ ἐκινήθη, ἐβλασφήμησε, καὶ ἐστέναξε,
» ἀπεκρίθη καταφρατικῶς.

I. Τί θέλεις νὰ σ' ἐρωτήσω;

K. Τίποτε.

I. Γνωρίζεις τὸ παρελθόν σου καὶ τὸ μέλλον σου;

Κ. Ἀφησέμε.

Ι. Εἰπέ τὸ παρελθόν σου, σὲ διατάττω.

Ὁ μαγνητιζόμενος δὲν ἀπεκρίθη, καὶ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔπεσε.

Ι. Σὲ διατάττω.

Κ. Εἶναι τρομερόν.

Ι. Λέγε!

Κ. Ἐφαρμάκευσα.

Ι. Λέγε!

Κ. Ἐδολοφόνησα.

Ι. Ἐξακολούθη!

Κ. Ἐπιπύξα . . .

Ι. Εἰπέ τὰς λεπτομερίας.

Κ. Ἦμην πτωχός, μόλις εἶχον τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· ἐνίστε μάλιστα ἐκοιμώμην χωρὶς νὰ φάγω· γνωρίζετε τί εἶναι ἡ δυστυχία, ὦ! εἶναι τρομερόν πράγμα! Ἐβλεπα τοὺς ἄλλους εὐθύμους, καὶ ἐλυπούμην περισσότερο ἔβλεπα τοὺς ἄλλους νὰ τρώωσι λαμπρὰ φαγητὰ καὶ ἐπέειναν περισσότερο, εἶχον συγγενεῖς πλουσίους, τῶν ὁποίων ἀποθανόντων θὰ ἦμην κληρονόμος, ἐάν δὲν εἶχον τέκνα· ἡμέραν τινὰ καταχθόνιος ἰδέα μοι ἐπῆλθεν . . .

Ι. Ἐξακολούθη!

Κ. Ἀπεφάσισα νὰ φονεύσω τοὺς συγγενεῖς μου πάντας. Μεταμορφώθην εἰς ὑπέρβτην, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας των, καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔτρωγον καὶ διεσκέδαζον, ἐγὼ ἐμέτρων τὰ θύματα μου· ἐσκεπτόμην πόθεν ἄρξομαι. Ὀκτώ ἦσαν πάντες· ἤρχισα ἐκ τοῦ νεωτέρου ἀνεψιῦ μου, ἐλπίζων νὰ με βοηθήσῃ ὁ χάρος ὡς πρὸς τοὺς γεροντοτέρους· ἡμέραν τινὰ ὁ ἀνεψιός μου εὐρέθη νεκρός . . .

Ι. Τὸν ἐφόνευσες;

Κ. Ὅχι, ἦτο χειμῶν· καὶ ἐμελλε νὰ θέσῃ κάρβουνα εἰς τὸ δωμάτιόν του· ὁ ἴδιος ἔφερε τὸ μαγκάλι· εἰς αὐτὸ οἱ λοιποὶ ὑπνέται τὸν εἶδον φέροντα τοῦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐγὼ δὲ τοὺς ἔκαμα τὴν παρατήρησιν ὅτι δὲν ἦσαν καλὰ ἀναμμένα, ἐνῶ ἦσαν ἄριστα· ἐκεῖνοι δὲ ἐγέλασαν καὶ με εἶπον νὰ μὴ

ἀνακατόνωμαι εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν κυριῶν μου. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἀφοῦ πάντες ἐκοιμήθησαν, ἔθεσα ὀλίγα κάρβουνα σβεστά, ἐπὶ τοῦ μαγκαλίου καὶ τοῦ ἐπῆλθεν ἀσφυξία.

Ι. Ἐπειτα; λέγε!

Κ. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ δευτέρου, ὅστις ἐδηλητηριάσθη εἰς μίαν ἐξοχὴν, τούτεστι τῇ ἔδωκα δηλητήριο μίαν ὥραν πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ μίαν ἐξοχὴν· ἀπέθανε καὶ οὐδὲ κὰν με ὑποψιάσθησαν· ὁ τρίτος ἔπεσε εἰς τὸν ποταμὸν, ὁ τέταρτος ἐδολοφονήθη ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ θεάτρου, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος πάντες ἐφονεύθησαν ὑπ' ἐμοῦ· ἀνεχώρησα ἐκ τῆς οἰκίας των, ἐπανελάθον τὸ πρῶτον ἠθός μου, ἐγενομένη κληρονόμος αὐτῶν. Ἐπειτα ἔζων εὐτυχής, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει χρήματα βουτηγμένα με τὸ αἷμα ὀκτώ συγγενῶν του.

Ι. Τί ἄλλο σὲ συνέβη.

Κ. Τίποτε ἄλλο ἄξιον περιεργείας.

Ι. Ἐγέρθητι.

« Τότε συνέβη, σικηνὴ τρομερὰ καὶ ἀπαίσιος, ὁ Κύριος Κ. » ἔπεσε κάτω, ἔπτυν ἀφροὺς καὶ ἐβρυχάτο· ὁ Ἱατρός φοβηθεὶς » πρὸς στιγμὴν ἐπανελάβε τὸ θάρρος του καὶ προσεπάθησε νὰ » τὸν ἐζυπνήσῃ, ὅπερ κατώρθωσεν· ἀλλ' ὁ κύριος Κ. ὅτε ἐπανε » λαβε τὰς αἰσθήσεις του ἦτο παράφρων.

« Τὸ πρᾶγμα διεδόθη καὶ ἡ εἰσαγγελία ἐπελήφθη τῆς ὑπο » θέσεως. Καὶ ἀνεκάλυψε μὲν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ δὲν ἐτιμώ » ρησε τὸν αὐτουργὸν ὡς ὄντα ἤδη παράφρονα. »

« Ἡ παραφροσύνη τοῦ κυρίου Κ. εἶναι περιεργωτάτη· νομίζει ὅτι συνδιαλέγεται μετὰ τῶν σκιῶν τῶν ἀποθανόντων, ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Σωκράτους καὶ μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνταξιδεύει μετὰ τοῦ Κολόμβου καὶ τοῦ Γ^{**}, συμπολεμεῖ κατὰ τοῦ Ταμερλάνου, καὶ τοῦ Ναπολέοντος καὶ συγγράφει μετὰ τοῦ Βάλτερ Σκότου. Καὶ τὸ περιεργώτερον, ὁμιλῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους ἢ τοῦ Πλάτωνος, ὁμιλεῖ ὡς φιλόσοφος συνταξιδεύων μετὰ τοῦ Κολόμβου

ἢ τοῦ Γ*** ἀναπτύσσει γνώσεις ναυτικῆς καὶ συμπολεμῶν μετὰ τοῦ Ναπολέοντος διατάσσει ὡς στρατηγός.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

26 Μαρτίου 1861.

Λαμπρά καὶ χαρμόσυνος ἀνέτειλεν ἡ 25 Μαρτίου, ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀνεγέρσεως, ἡμέρα διπλῆς δι' ἡμᾶς χαρᾶς καὶ πανηγυρισμοῦ, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐγένετο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ πρὸς λύτρωσιν τοῦ ἐκτραπέντος πλάσματός του, καὶ αὖθις κατὰ τὴν 25 Μαρτίου ἀνεπετάσθη ἡ σημαία τοῦ σταυροῦ ἐναντίον τῆς αἰμοχαροῦς τυραννίας, ἥτις ἐπὶ ὀλοκλήρους αἰῶνας κατεμάστιζε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Χαίρει ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, καὶ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἰσχυρὰ σύμμαχος! διὰ σοῦ ἀνυψώθη ποτὲ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς λαμπρότητα εἰς τὴν ὁποίαν ὀλοκλήρα ἔθνη δὲν ἐδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν! Τῶνόντι, τὸ λαμπρότερον, τὸ κατανυκτικώτερον ὄλων τῶν θεαμάτων, ὅσα ἡ ἱστορία μᾶς ἐξεικονίζει, εἶναι ἡ συντριβὴ ξένου ζυγοῦ, ἡ ἐγκατάστασις ἰδίου ἐθνισμοῦ· ἀλλὰ τοῦ καταπληκτικοῦ, τοῦ παραδόλου τούτου θεάματος, σὺ ὑπῆρξες ἡ ἀφ᾽ ἑτηρία, σὺ τὸ παρήγαγες αἰοίδιμη ἡμέρα! Τὴν 25 Μαρτίου ὡς ἡμέραν τόσον ἔνδοξον, ἐπαξίως ἐώρτασεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, φιλοτιμηθεῖσα ὅπως δημοτελέστερον πανηγυρισθῆ· διὸ καὶ συμπόσια πολυτελῆ εἰς πολλὰς οἰκίας, ὡς καὶ εἰς δημόσια καταστήματα ἐδόθησαν· καὶ ἡ δαφνοστεφῆς ἑλληνικὴ σημαία κυματιζομένη ἐφαίνετο, καὶ τῶν ὑπὲρ τῶν ἐθνικοτήτων γενναίων προμάχων αἱ εἰκόνες ἀνηρτήθησαν, καὶ ὅτε ἀκόμη ἐπῆλθεν ἡ σκοπία νύξ, πάλιν ἡ 25 Μαρτίου διέλαμπε, καθότι αἱ λαμ-

πραὶ φωταψία, ὡς τηλαυγεῖς φάροι διεφώτιζον αὐτήν. Τὸ ἐσπέρας πυροτεχνήματα ὠραία, ῥιφθέντα εἰς τὴν νεοποίητον πλατείαν, τὴν ἐπονομασθεῖσαν «πλατεία Ὁθωνος,» προσεκάλουν τοὺς ἀνθρώπους ὅπως παρευρεθῶσιν ἐκεῖ, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν τοῦ Συντάγματος, ἔθθα ἄλλοτε συνήρχοντο. Σνελθόντες λοιπὸν πολλοὶ διαφόρων τάξεων, διέμειναν ἰκανὰς ὥρας καὶ ἀκολούθως ἐπανέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας των ἔθθα πάλιν ἔθυσαν διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν 25 τοῦ Μαρτίου.

Καὶ ἡ μὲν ἐθνικὴ αὕτη ἡμέρα οὕτω λαμπρῶς ἐτελέσθη ὡς ἴδωμεν ἤδη τινὰ τὰ αἴτια ἅτινα διετάραξαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὰ ἥσυχα τῶν πολιτῶν πνεύματα καὶ ἔλαβαν τὸν εἰρηνικὸν λαὸν μας νὰ νομίξῃ ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα καθ' ἣν θέλει ὀφρανηθῆ τὴν ὀσμὴν τῶν αἱμάτων καὶ τῆς πυρίτιδος, ἐνῶ οὗτος οὐ μόνον ἀπέμαθε τὴν χρῆσιν αὐτῆς, ἀλλ' οὔτε κἀν ἀρέσκειται νὰ βλέπῃ τὴν λευγαλέαν μορφήν τοῦ Ἄρως. Ὅχι, μὴ φοβεῖσθε, εἰρηνικοὶ μας ἀναγνώσται· οὔτε ἡμεῖς εἴμεθα ἔτοιμοι, οὔτε βλέπομεν περίξ ἡμῶν Αἰαντά τινα Τελαμώνιον ὅστις νὰ μᾶς ἀνακράξῃ.

Αἰδώς, Ἑλλῆνες· νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἢ σαωθῆναι.

Παρουσιάζονται πολλάκις ψευδεῖς τινες ὁάσεις ἐν τῷ μέσῳ ξηροτάτης ἐρήμου, ὁάσεις ἰδανικαὶ καὶ ἀνύπαρκτοι, αἵτινες ἀναφαίνονται, τρόπον τινὰ, ἔμπροσθεν τοῦ ἐρημικοῦ ὀδοιπόρου, ὅπως διὰ τῆς ἀπατηλῆς αὐτῶν ὄψεως διασκεδάτω τὴν δυσθυμίαν καὶ ἀπελπιτίαν αὐτοῦ. Τοιαῦται ὁάσεις τερπνὰ μὲν κατ' ἐπιφάνειαν ἀλλ' ἰδανικὰ τὴν οὐσίαν, ἀνεφάνησαν ἐσχάτως, φίλοι ἀναγνώσται, ἐν τῇ ἐρημικῇ αὐτῇ Σαχάρα, ἐπενεγκοῦται ἄρα τὸν χαρὰν εἰς τοὺς ἀθηναίκοις κύκλους, δώσασαι τροφήν εἰς τὴν ἐνθουσιῶσαν νεολαίαν μας καὶ ἐμβαλοῦσαι εἰς σοβαρὰς σκέψεις ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας μας. Ἐν τούτοις, μόνη ἡ Ἐρατώ, ἡρεμος καὶ ἀπαθὴς ἐν τῇ γενικῇ ταύτῃ ταραχῇ, ἐρωτᾷ με ἀπορίαν. «Μήπως ἄρα γε εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παρχμονὰς μεγάλων ἀνατροπῶν, ἐκπάγλων γεγονότων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κοινωνία πυρέσσει καὶ ταράσσεται; Μήπως

ἀτμοσφίρα βαρεία, κλυπτομένη ὑπὸ μακρῶν νεφῶν, προμη-
νύει ὀρητικὴν τινα καταγίδα ἐναντίον τῶν φυσικῶν ἡμῶν ἐχ-
θρῶν καὶ διὰ τοῦτο πλήρεις ἐλπίδων καὶ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ
καρδακοῦμεν τὴν ἀνατολὴν τῆς λαμπρᾶς ἐκεῖνης αὐγῆς, καθ'
ἣν θέλομεν αἰσθανθῆ παλμούς καρδίας ἀγαλλομένης; Μάταιαι
ἐλπίδες, φροῦδοι ὄνειροπολήσεις! Οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει ἢ
αἰτία τῆς τελευταίας τῶν Ἀθηνῶν συνταράξεως εἶναι ἢ ἐξῆς
ὁ πολιτικός ὀρίζων (ὄχι ὁ ἡμέτερος) φαίνεται ἀπειλητικός καὶ
νεφελώδης· τὰ δὲ πυκνὰ αὐτοῦ νέφη ἐπισκιάσαντα πρὸς στιγ-
μὴν τὸν αἴθριον ἡμῶν ὀρίζοντα, ἔθεσαν εἰς κίνησιν τὸ δημόσιον
πνεῦμα ὅπερ φύσει ἐξεγείρεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Μὴ ἀ-
πατώμεθα, μὴ ἴμωλοκούμεθα ἀπὸ τὰ πέραν ἡμῶν δραματιζόμε-
να· ἡμεῖς ἀγομεν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, τὴν ὁποῖαν οὐδὲν φαινόμενον
ἔρχεται νὰ διαταράξῃ τῳόντι, ἂν τις στρέψῃ εἰς τὰ στοιχεῖα
ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται πρὸς περὶ κίωσιν μεγάλων σχεδίων,
θέλει ἰδεῖ ὅτι τοιαῦτα δὲν ἔχομεν ἀλλὰ μῆπως ἐν ἐλλείψει
τούτων δυνάμεθα ἔτι νὰ ἐλπίζωμεν, θαρρόντες εἰς τὸ γνωστὸν
ἀξίωμα «L'argent fait la guerre, l'argent fait tout?» οὔτε τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· ἰδοὺ διὰ τι ἡ Ἐρατὼ
μένουσα ἀτάραχος ἐν τῇ γενικῇ παραχῆ, λέγει μεγάλη τῇ φωνῇ,
«ἐνταῦθα ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα καὶ γῆ διακεκαυμένη ἔρημος
ἐπὶ πολὺ, οὐ χλόη, οὐ πόα, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα.»

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἡ μεγάλη ἰδέα ὑπάρχει ἀνεξίτηλος ἐν ταῖς
Ἑλληνικαῖς καρδίαις· καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἀπο-
τή τὸν εἰς αὐτὴν ὀφειλόμενον φόρον· ἂν εἰσέτι δὲν ὠρίμασεν,
ἂν αἱ περικυκλοῦσαι ἡμᾶς περιστάσεις δὲν φαίνονται εὐδοῦσαι
αὐτὴν, οὐχ ἥττον οἱ πάντες πρέπει νὰ ἀφοσιῶνται πρὸς καλλι-
έργειαν τῆς ὑπὸ τοιούτων ἰδεῶν ἐμπνεσόμενον καὶ τὸ «Μέλλον
τῆς Πατρίδος» ἀνέλαβε τελευταῖον τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεγάλης
ιδέας· ἀλλ' οἱ ἀναγνώσαντες αὐτὸ δὲν ἐδυνήθησαν δυστυχῶς νὰ
κρατήσωσι τὴν ὁποῖαν τὸ Μέλλον ἐπαγγέλλεται σοβαρότητα,
καθότι θεωροῦν αὐτὸ ἐνίστασι ὡς πλοῖον ἀνερμάτιστον θέλον νὰ τα-

ξειδεύσῃ εἰς τὸν ὠκεανόν· ἐν τούτοις, ἄς σπείσωμεν καὶ ἡμεῖς
εἰς τὴν μεγάλην ἰδέαν σπονδὴν ὕμνων καὶ ἐνθουσιασμοῦ· ἀντὶ δὲ
παντὸς ἄλλου ματαίου διθυράμβου ἢ τετριμμένης καὶ ἀφηρη-
μένης πολιτικῆς ἐωλοκρασίας, ἄς ψάλωμεν τὸ ἄσμα τῆς ἡρώιδος
καὶ τερατοουργοῦ ἑλληνικῆς σημαίας· δανειζόμενοι αὐτὸ ἐκ τοῦ
ἐνδοξοτέρου καὶ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἑθνικὴ Σημαία, ἥτις εἰς τοῦ Γερμανοῦ τὴν χεῖρα

ἴψωσες τοῦ δουλωθέντος Γένους μου τὸν χαρακτῆρα,

Σ' ἐνθυμοῦμαι . . . με τοιαύτας σὲ συνάδευαν μουσικάς

Αἱ παρθένοι καὶ οἱ παῖδες ἀπὸ Σπάρτης εἰς Ἀθήνας . . .

Με τοιαύτας ἐπροχώρεις μουσικάς καὶ παρατάξεις

Ὅταν εἰς τὰς ἀθανάτους μᾶς ἐχειραγώγεις πράξεις

Κ' ἕνα θρόνον ἀπ' Ἀσίας εἰς Εὐρώπην ὕψωμένον

Ἐκρημνίζαμεν ἀτρόμως με τὰς ῥάβδους τῶν ποιμένων . . .

Ἐλα, παλαιὰ Σημαία, ἔλα, παλαιὰ μας φίλη,

Εἰς τῆς δόξης σου τὴ ῥάκη νὰ κολλήσωμεν τὰ χεῖλη!

Ἐλα νὰ μᾶς ἀποδώσῃς τὴν χαμένην μας πατρίδα,

Τὴν χαμένην μας ἀνδρείαν, τὴν χαμένην μας ἐλπίδα!

Ἐξαπλώσου! τὴν Εὐρώπην θέλεις πάλιν ἐκθαμβώσει

Καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ὕλου Γένους μας ἀποστεγνώσει.

Ἡ ἀνοιξὶς ἐρῆσεν· ἡ ἀπῆδων ἐτοιμάζει τὸ μελωδικὸν αὐ-
τῆς ἄσμα, ἡ φύσις τὰ μαγευτικά της κάλλη, ἄτινα προσελκύουν
τῶν εὐαισθητῶν τὴν ὄψιν καὶ τέρπουν τῶν ἀθῶων τὴν αἰσθητικὴν·
ὁ βαρυνθεὶς τῆς κοινωνίας τὰς ἀθυμίας, ῥίπτεται εἰς τοὺς κόλ-
πους τῆς φύσεως, ὅπου αἰσθάνεται ἑαυτὸν εὐδαίμονα! ὑπὸ τὰ
φύλλα τῶν δένδρων ἐπὶ πρατίνης πεδιάδος, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνεμώνη
καὶ ὁ νάρκισσος αὐτοφυῶς γεννῶνται, εὐρίσκει πλειοτέραν εὐχα-
ρίστησιν ὅ εἰς κοινωνίαν κατὰξῆρον δυσπνοῶν ἀνθρώπος! ἐντὸς
ὀλίγου ἢ μελίφθογγος ἀηδῶν καθημένη ἐπὶ τῶν ἀνθηρῶν κλώνων
εὐδόμενος δένδρου, ἐνφ' ἧ ἐκπλήττεται διὰ τὰ κάλλη τῆς φύσεως,
ὅ θ' θαυμάζῃ συνάμα τοῦ ποιητοῦ τὴν οἰκονομίαν!

Ἄλλ' ἐνφ' οὔτω θαυμάζομεν τῆς φύσεως τὰ μεγάλα πλεονε-

κτήματα, ἀς μὴ παρορῶμεν καὶ τὰ ἐν τῇ κοινωνικῇ διαίτῃ γινόμενα ἀρίστες ἡμεῖς τὰ πολλὰ καὶ σπουδαῖα εἰς ἄλλους, ἐξετάζομεν μόνον τὰ ἐλάχιστα τῶν πραττομένων, ὅσα δηλονότι διαφεύγουσι τοῦ πολυσημασίου Ἄργου τὴν φοβεράν ὄραϊν. Στείρα δυστυχῶς καὶ ἡ δεκαπενθημερῖα αὕτη διὰ τοὺς διψῶντας διανοητικῆς τροφῆς! Οὐδὲν βιβλίον ἄξιον λόγου, οὐδεὶς σχεδὸν λόγιος μοχθεῖ διὰ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ πάντες δι' ἑαυτούς· ἀλλ' ἂν σπουδαῖον σύγγραμμα, ἂν τέκνον γνήσιον τῶν Μουσῶν δὲν βλέπωμεν ἢ σπανιώτατα, νόθα ὅμως ἢ τερατωδῶν ὄντων μορφήν ἔχοντα πλείστα ὅσα πληροῦσι τὴν ἀγοράν μας· τὸ σωτήριον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι τὸ κοινὸν ἐνόησε καὶ διακρίνει τὰ ἐκτρωματιαῖα ταῦτα σήμεν καὶ ἴσως διὰ τῆς κερδαίματις αὐτοῦ περιφρονήσεως ἀναγκάσει εἰς ἀποχὴν τοὺς ἐπιμένονους νὰ παράγωσι τοιαῦτα.

Φίλος τις μᾶς ἐπληροφόρησε πρὸ τινων ἡμερῶν ὅτι ἐξεδόθη κωμῳδία νέα, φέρουσα ἐπιγραφὴν «Προσκάλω τὸν Ναύαρχον» καὶ παρασταθεῖσα εἰς τὰ Ἀνάκτορα· δύο λόγοι μᾶς ἀνάγκασαν ὅπως σπεύσωμεν πρὸς ἄγρευσιν τοῦ νεοφανοῦς τούτου θηράματος· ἢ πρὸς τὸ κωμικὸν εἶδος τῆς ποιήσεως ἰδιάζουσα ἡμῶν κλίσις, καὶ δεύτερον ἢ περὶ τῆς ἐντελοῦς τοῦ ἔργου ἐπιτυχίας ἐγγύσης, ὅτι ἐν τοῖς Ἀνακτόροις παρεστάθη μετὰ τινος στιγμῆς ἢ ἄγρα ἐπέτυχε καὶ ἡ κωμῳδία περιήλθεν εἰς χεῖράς μας· μετὰ μεγίστης λοιπὸν ἀπληστίας ἐβρίθθημεν εἰς τὴν καταβρόχθισιν τοῦ νέου τούτου προϊόντος, καὶ, μολοντί ἐξ ἀρχῆς δὲν μᾶς ἐφάνη εὖοσμον καὶ τῶν λαμπρῶν μας προσδοκιῶν ἀντάξιον, οὐχ ἦττον ὅμως ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ πεποιθήσις μας· τὸσον ἦτον ἀκράδαντος, ὥστε δὲν παρητήσαμεν αὐτὸ, ἢ μετὰ τὸ τέλος. Ἀλλ' ὅποια φρικτὴ ἀπάτη! Μήπως ἠξέυραμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τίνος πικροῦ αἰσθήματος κατελήθημεν; ἠθελήσαμεν νὰ ρίψωμεν τὸ βιβλίον οἰκτείροντες τὸν ποιητὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέργειά τις ἀλλόκοτος δὲν μᾶς ἄφινεν. Πῶς, ἐλέγαμεν, Γάλλοι ποιητῆς νὰ γράψῃ τοιαύτην κωμῳδίαν; τῶντι οὐδὲν στοιχεῖον

ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ποίησιν κωμῳδίας ἀπαντᾶται εἰς τὸ περιφανές αὐτὸ ἔργον· οὔτε μίμησιν φαύλης τινὸς πράξεως ἀξίας πρὸς κωμῳδίαν, οὔτε τοῦ αἰσχροῦ καὶ γελοίου ἔτεχνον διασκευὴν περιέχει, οὔτε πρὸς διόρθωσιν κακίας τινὸς τείνει· καὶ ὄχι μόνον τὰ στοιχεῖα ταῦτα δὲν περιέχει ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον εἶναι τοιοῦτον, ὥστε μόνον ὁ ἀναγνώσας αὐτὸ δύναται νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἰδεῶν· ἐν τοσούτῳ ἢ ἀπορία μας ἐλύθη ὅτε ἐν τῇ συνεχεῖ αὐτοῦ ἀναδιφήσει παρατηρήσαμεν ὅτι τὸ ἔκτακτον τοῦτο ποιητικὸν ἔργον δὲν εἶναι ἀπλή μετάφρασις, ἀλλὰ Γαλλικὴ παράφρασις, καθ' ἣν ὁ παραφραστής ἠκολούθησεν ἴδιον ὅλως τρόπον διασκευῆς!!

Ἄλλ' ἀς δώσωμεν πέρας εἰς τὴν δεκαπενθημερῖδα μας· ἐπειδὴ σήμερον οὐδὲν εὐπράπελον ἐδιηγήθημεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐρατοῦς, προσφέρομεν ἐν τέλει ἀστείον τινα διάλογον μεταξὺ δύο φίλων πρὸ πολλοῦ ἀποκεχωρισμένων.

Δύο φίλοι μὴ ἰδόντες ἀλλήλους πρὸ πολλοῦ συνηνητήθησαν τυχαίως πῶς εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἔκαμον τὸν ἐξῆς διάλογον.

Αἰ, φίλε μου, τὸσον χρόνον δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, πῶς ἔχεις; εἶσαι καλά;

— Ὅχι τόσον καλά· ἐνυμφεῖσθην, ἀφοῦ ἀπεχωρίσθημεν.

— Σὲ συγγαίρω, φίλτατε, αὐτὸ εἶναι καλὸν καὶ χαρμόσυνον νέον.

— Ὅχι τόσον καλὸν, διότι ἐνυμφεῖσθην γυναῖκα διεστραμμένην καὶ σκαϊάν.

— Ὡ, αὐτὸ φίλτατε, εἶναι ἀνυπόφορον καὶ ὀλεθριώτατον κακόν.

— Ὅχι τόσον ὀλεθριον, διότι ἔλαβον καὶ 4,000 λίρας εἰς προίκα.

— Τοῦτο εἶναι λίαν καλόν!

— Ὅχι· πάλιν τόσον πολὺ καλόν· διότι ἀντὶ τῶν χρημάτων τούτων ἠγόρασα πρόβατα, καὶ αἴγας καὶ ἐψάφισαν ἀπὸ ἐπιζώπιδα.

— Οὐχ! Τί δυστυχία, φίλε, αὐτὸ εἶναι δὴ μέγιστον κακόν.

— Ὅχι τόσῳ μέγιστον, διότι ἐκδείρας καὶ ἐκποιήσας τὰ δέρματά των ἔλαβον τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν.

— Ἰδού, λοιπὸν ἀπεζημιώθης, φίλων ἄριστε, χαίρω πολύ.

— Ὅχι τόσῳ πολὺ καλὰ, διότι μὲ τὰ ἐν λόγῳ χρήματα ἠκοδομησάμην οἰκίαν ἣτις ἐπιυπολήθη ὀλόκληρος πρὸ τινῶν ἡμερῶν.

— Ὡ βαβαὶ τῶν κακῶν! φεῦ τῆς τρομερᾶς ζημίας σου.

— Ὅχι τόσῳ τρομερᾶς ἀγαπητέ, διότι ὁμοῦ μὲ τὴν οἰκίαν συνεκὰ καὶ ἡ στρίγγλα ἡ γυνή μου καὶ ἀπηλλάχην αὐτῆς.

Α Ν Α Μ Ι Κ Τ Α.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ

Ἡ ὄργανον ἀτμοκίνητον.

Ἐπάρχει νῦν ἐκτεθειμένον εἰς τὸ Κρυστάλλινον παλάτιον τοῦ Λινδίνου πρῆρρον μουσικὸν ὄργανον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τινος Ἀμερικανοῦ, ὀνόματι Ἀρθούρου Δεννῦ, καὶ καλούμενον *Καλλιόπη*.

Τὸ ὄργανον τοῦτο ὅπερ δύναται ἐπίσης νὰ κληθῆ ὄργανον ἀτμοκίνητον, σύγκαιται ἀπὸ ἓν εἶδος σιδηροῦ δικτυωτοῦ ἐφ' οὗ κείνται δύο κύλινδροι ὑπεράνω τῶν ὀμοίων ὑπάρχει σειρά χαλκῶν αὐλῶν συγκοινωνούντων μὲ τοὺς σωλήνας τοῦ ὄργανου.

Ὁ ἀτμὸς ἀνερχόμενος ἀπὸ λέβητος τεθειμένου εἰς τὸ κάτω μέρος εἰσέρχεται διὰ τῶν κυλίνδρων εἰς τοὺς σωλήνας, οἵτινες κινούντες τὰς γλωσσίδας τὰς κοινωνοῦσας μετὰ τῶν χαλκῶν κοιλωμάτων, ἀποτελοῦσι τοὺς ἤχους.

Τὸ ὄργανον τοῦτο παρέχει τὴν τερπινοτέραν καὶ γλυκυτέραν ἁρμονίαν, ἀπαιτεῖ δὲ θλίψιν βάρους 5 λιβρῶν. Μέχρι τοῦδε ἡ μέγιστη θλίψις ἡ ἀπαιτουμένη δι' ὄργανον ἐκκλησίας ἦτον ἡμι-

σειας λίβρας. Ἀλλὰ τὸ ἰδιάζον τῆς ἐφευρέσεως ταύτης εἶναι ὅτι διὰ τοῦ ἀτμοῦ δύναται νὰ αὐξήσῃ ἡ θλίψις ἕως 125 λιβρας καὶ οὕτω νὰ γίνωσιν οἱ ἤχοι τριακοντάκις ἰσχυρότεροι τῆς Καλλιόπης ὥστε νὰ ἀκούωνται ἐκ διαστήματος 16 ἢ 18 χιλιομέτρων. Πρὸς τούτοις δὲ ἡ ἔκτασις τῶν ἤχων εἶναι ἀπειρος. Διότι δύναται νὰ γείνωσιν ἀσθενέστατοι καὶ λεπτότατοι καὶ πάλιν νὰ ὑψωθῶσι τόσον πολὺ, ὥστε νὰ ἐκκωφάνωσιν ὀλόκληρον πόλιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐφορμογὴ τοῦ ὄργανου τούτου ἔσται μέγιστη εἰς στρατηγὸς π. χ. δύναται νὰ δίδῃ δι' αὐτοῦ διαταγὰς εἰς τὸν στρατὸν ποικίλων τῶν ἤχων. Ἡ Καλλιόπη δύναται ἐπίσης νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἀντὶ κωδῶνων εἰς μίαν πόλιν.

— Θέλων ὁ μέγας Ναπολέων νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ μέγαρον τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης πλησίον τοῦ διαφράγματος τοῦ Passy, διέταξε ν' ἀγοράσῃσι τὰ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα οἰκόπεδα. Ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀπήντησαν καλύβην ὑποδηματοποιῶν τινος, ὀνομαζομένου Σίμωνος. Ὁ Σίμων πληροπορηθεὶς τὰ διατρέχοντα καὶ θέλων νὰ ὠφελῆθῃ τῆς περιστάσεως ἐζήτησε διὰ τὴν εὐτελῆ καλύβην του 20000 φράγκων. Τὸ δημαρχεῖον ἐδίστασεν ἐπὶ ὀλίγον ἀλλὰ τέλος ἀπεφάσισεν. Ὁ Σίμων ἐζήτησε τότε 40000. Τὸ δημαρχεῖον πάλιν ἐδίστασε, ἀλλ' ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἀγοράσῃ τὴν καλύβην. Ἀλλ' ὁ Σίμων ἐζήτησε 60000 φράγκων. Ὁ Ναπολέων θυμωθεὶς ἠθέλησε ν' ἀλλάξῃ ὀλόκληρον τὸ σχέδιον' ἀλλ' ἀπαιτοῦντο τότε νὰ διπλασιασθῶσι τὰ ἔξοδα. Προσεφέρθησαν λοιπὸν εἰς τὸν Σίμονα 50000 φράγκων, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενεν εἰς τὰς 60000. Ἡλαξάν τέλος πάντων τὸ σχέδιον. Ὁ δὲ Σίμων μετὰ πέντε ἡμέρας προσέφερε τὴν καλύβην του διὰ 50000, ἐπειδὴ δὲ ἀπέβριψαν τὴν πρότασίν του, τὴν προσέφερεν διὰ 40000, μετὰ ταῦτα, διὰ 20000, ἔπειτα διὰ 10000, καὶ τέλος διὰ πέντε. Ἀλλὰ τὸ δημαρχεῖον ἐστάθη ἀκατάπειστον. Ἡ δὲ καλύβη τοῦ φίλου μας Σίμωνος ἐπωλήθη μετὰ ταῦτα διὰ 360 φράγκα, αὐτὸς δὲ ἀπέθανεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

— Πάντες ἤξούρουσι πρόσῃ ἀγάπῃν τρέφωσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς μεσημβρίας πρὸς τὸ ἔλκιον καὶ πόσῃν ἀποστροφῇν πρὸς τὸ βούτυρον. Κἀτοικός τις τῆς Προδεγγίης, τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Παρίσιους ἀνήγγειλεν εἰς τὸν γείτονα του ὅτι θὰ ζωγραφισθῇ. « Πῶς; εἶπεν οὗτος. — Διὰ τοῦ ἐλαίου, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος. — Τότε σὲ συμβουλεύω νὰ φύγῃς ἐντεῦθεν, ἐξηκολούθησεν ὁ γείτων, διότι εἰς τὸν διαβολότοπον τοῦτον τὰ πάντα κατασκευάζουσι διὰ τοῦ βουτύρου. »

— Ὁ Ῥοκελῶρος ἦτο δύσμορφος. Ἡμέραν τινα ἀπαντήσας Αὐρηλιανὸν δυσειδέστατον, ὅστις εἶχεν ὑποθέσεις εἰς Βερσαλλίαν, τὸν παρουσιάζει αὐτὸς εἰς τὸν Λουδοβίκον XIV, λέγων αὐτῷ ὅτι εἶχε τὰς μεγαλητέρας ὑποχρεώσεις εἰς τὸν εὐπατρίδη τοῦτον. Ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει τὴν χάριν καὶ ἐρωτᾷ τὸν δοῦκα ποῖαι εἰσὶν αἱ ὑποχρεώσεις, ἃς ἔχει πρὸς αὐτόν. « Ἄ! μεγαλειότατε, τὰς μεγαλητέρας, ἀποκρίνεται ὁ Ῥοκελῶρος, ἀνευ αὐτοῦ θὰ ἤμην ὁ δυσειδέστερος τοῦ βασιλείου σας. »

— Λόρδος τις προέτρεπε τὸν Carrich, τὸν ἐπιφανέστερον ἠθοποιὸν τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου, νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα ἵνα ὀνομασθῇ ἀντιπρόσωπος κώμης ἢ κομητείας τινός, ἀλλ' οὗτος ἀπεκρίθη ἀρελέστατα. « Προτιμῶ νὰ παίζω μέγαν ρόλον εἰς τὸ θέατρον, ἢ νὰ παίζω τὸν ρόλον ἀνοήτου εἰς τὸ Κοινοβούλιον. »

— Κιρβάνιον τι διαβαίον τὴν ἔρημον ἐφθάσεν εἰς ὄσιν τινα, ἔνθα ἐφιλοξενήθη εὐνοϊκότατα ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τόπου. Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως οἱ ὁδοιπόροι ἐζήτησαν νὰ ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ξενίζοντος αὐτοῦ, νέον πλήρη ἀπλότητος καὶ χάριτος. « Ὁ υἱός μου καθεύδει ὑπνον βαθύν, » ἀπεκρίθη ὁ ξενίζων, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ συνευαχῆται μετ' αὐτῶν, — ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἑμαθον ὅτι ὁ υἱός του εἶχε φονευθῆ πεσὼν ἐξ ὑψηλοῦ δώματος. Ὁ πατήρ ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ κρίψῃ τὴν ἀπελπισίαν του, ἵνα μὴ λυπήσῃ τοὺς ξένους του.

ΠΟΡΕΪΕ

Eis τὸν θάνατον τῆς νεανίδος Αἰ. . .

Quis desiderio sit pudor aut modus.
Tam cari capitis? Præcipe lugubres
Eantus, Melpomene. . . (Ὁρατ. βιβλ. α. 24.)

Ἐπαθύμουν πικρὰ
Νὰ σοῦ ψάλλω τραγούδια
Κι' εἰς τὸν τάφον ὠχρὰ
Νὰ σοῦ βίψω λουλούδια.

Πλὴν δὲν ἔχω φωνήν,
Ἢ καρδιά μου ἐκλείπει
Κι' εἰς Ζεφύρων πνοὴν
Ἄνθρωποι εἶν' οἱ κῆποι.

Σ' εἶσαι τ' ἄνθος τ' ὠχρὸν
Τὸ παρόρωσ σθυμένον,
Τὸ εἰς τάφον ψυχρὸν
Ὀλιβερώς ἐβρῦμμένον.

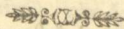
Τὸ πικρὸν εἶσαι Σὺ
Κι' ἡ ζωὴ Σου φεῦ! ἄσμα,
Ἦ παρθένε χρυσῆ,
Πρὶν οὐράνιον πλάσμα.

Τὰ ὠχρὰ δι' αὐτὸ
 Δὲν σοῦ ρίπτω λουλούδια,
 Καὶ πικρὰ δὲν κρατῶ
 Νὰ σοῦ ψάλλω τραγούδια.

Μόνον δάκρυ θερμὸν
 Εἰς τὸν τάφον Σου χύγων,
 Τῆς φιλίας ἡμῶν
 Θὰ κοσμήσω τὸν θρῆνον.

Κι' ἂν κιθάρας χορδὴν
 Ἐν τῇ ζωῇ μου ἐγγίσω,
 Τὴν πικρὰν Σου ψῆδην
 Ἐπ' αὐτῆς θὰ τονίσω.

ὦ, κοιμίσου τερπνὰ,
 Μαρανθεῖσα νεότης,
 Εἰς τὸν κόσμον μας, νά!
 Πῶς τὸ πᾶν ματαιότης!



(Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις, τὸν Μάρτιον 1861.)

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ.